

I *Folketingets* første Møde udtalte Formanden (*Hans Rasmussen*):

Bag os ligger fem lange og mørke Aar, en træls og tung Tid, som aldrig vil blive glemt af det danske Folk. Men hvad alle Danske lidenskabeligt haabede, og hvad de allerfleste troede paa, er nu sket Fyldest. Krigen er nu forbi. Det danske Folk er atter blevet et frit Folk. Vi begynder paa et nyt Afsnit af vort Folks Tilværelse.

Paa Trods af højtidelig Aftale med Tyskland blev Danmark brutalt og lumsk overfaldet 9. April 1940.

Paa Trods af klare og bestemte Løfter fjernede man vore Forsvarsmidler, endogsaa vore Soldaters Udrustning og Beklædning.

Vor Flaade tog man paa Røvervis.

Et ærekært Folk kunde ikke tilføjes dybere Krænkelse.

Paa Trods af tydeligt givet Løfte om Ikke-Indblanding vore indre Anliggender blev der næsten daglig foretaget Overgreb fra tysk Side. Stort eller smaat og ganske vilkaarligt. Man søgte at forgifte Livet for os. Og Krænkelsen over for Danmark blev om muligt endnu føleligere, da Tyskerne tog vort Politi og førte Korpset til en tysk Koncentrationslejr. Vi blev fuldkommen værgeløse i enhver Henseende. Der laa i alle disse Handlinger den største Ringeagt over for os. Det var voldelig Undertrykkelse, parret med endeløs Uærlighed og Brutalitet.

Vi blev berøvet vore grundlovsmæssige Rettigheder. Vi mistede vor Forsamlingsfrihed, vor Talefrihed og vor Trykkefrihed. Det blev alt sammen taget fra os. Vi blev ramt paa alle de mest saarbare Punkter. Mange Landsmænd lærte først tilfulde, hvad Friheden er værd, nu da de mistede den.

Skønt Danmark ikke var aktiv Deltager i det store, blodige Opgør, har det danske Folk alligevel lidt meget følelige Tab. Lad os mindes alle dem, Tyskerne henrettede, og dem, man tog Livet af gennem Mishandlinger. Lad os mindes alle vore over 1 300 Sømænd, som satte Livet til under farefuld Gerning for at bringe os haardt tiltrængte Fornødenheder, og de mange af vore Fiskere, som vi mistede paa Grund af Usikkerheden paa Havet. Vi staar i stor